

der i Ministeriet. Jeg synes, man som Dansk maa glæde sig over, at der er danske Mænd, som evner saa vanskelige Forhold, som nogle af dette Ministeriums Mænd gør for Tiden; men at indstille Kritikken var jo den værste Tjeneste, man kunde gøre dem. Der maa dog være nogen, der minder disse Mænd om, at de ogsaa er dødelige; der maa endogsaa være nogen, der pifter i Fingrene ad dem. Det skal de ikke tage sig saa nær. De ved, at i de romerske Triumftog var der nogle, som netop var bestilte til at minde Triumfatoren om, at han var et dødeligt Menneske, og pifte i Fingrene ad ham. Det kan vore Ministre imidlertid ikke taale; de bliver nervøse og farer op i den Anledning. Jeg synes ikke, der er nogen som helst Grund dertil. I Dag, da den højtærede Indenrigsminister talte, sad jeg og glædede mig nærmest hele Tiden, selv om jeg ikke var enig med ham i adskilligt. Det viste sig da, hvorledes en Politiker herhjemme under store Forhold, naar han faar en stor Opgave, kan vokse med Opgaven. Og der var blot dette at sige, at den højtærede Minister saa kunde plumpe ned i Smaalighed ved Siden af. Man fik Indtryk af, at der var udviklet hos ham en Dygtighed, Intelligens, Klogskab, en Flid og en Arbejds- evne, som er rent mærkværdig, men jeg vilde ønske, at ogsaa Karakteren maatte vokse under de store Forhold i samme Grad som Dygtigheden, thi saa fik vi i ham utvivlsomt en Politiker, der var noget mere end Partipolitiker. Saa fik vi en virkelig dansk Politiker, som man kunde være stolt af. Tiden er ikke til for Mænd, der staar i saa ansvarfulde Stillinger, at drive Partipolitik i den Grad, som jeg synes, det bliver gjort fra den Side. Jeg vilde ønske, det var anderledes, fordi jeg synes, der er Stof i den højtærede Indenrigsminister til noget mere end til at være en smaalig Partipolitiker. Han kan hæve sig op til det, der er over dette. Jeg vil ønske ogsaa for vort Lands Skyld, at Karakterens Udvikling maa følge med den Udvikling, som Dygtigheden har faaet.

Dette Ministerium rummer, som jeg sagde, Dygtigheder, som dansk Politik ikke kan undvære, hverken i Krigstid eller i Fredstid; men der findes alligevel saa mange tomme Pladser i Ministeriet, at der godt kunde blive Plads for lige saa mange dygtige Mænd fra de andre Partier. Det er et saadant Ministerium, jeg venter efter Valget, hvis Krigen vedvarer. Jeg ved, at det er baade interessantere, fornøjeligere og behageligere at sidde i et Ministerium

af gode Kammerater, men i et saadant er der ikke nær saa gode Udviklingsmuligheder for Personlighederne og dermed ogsaa for, hvad vort Land maa vente af dem, som naar man sidder som lige blandt jævnbyrdige. Det er et saadant Ministerium, jeg vilde ønske, vi havde haft. Det er et saadant Ministerium, jeg ikke er i Tvivl om, vi vil faa, hvis vi faar et ordentligt Valg, og det er det, vi trænger til. Der maa uddannes Mennesker, som, naar vi kommer ind i normale Forhold, kan føre en større og mere retlinet Politik end den, vi hidtil har ført under det parlamentariske Liv, for ellers gaar Parlamentarismen utvivlsomt en ulykkelig Tid i Møde. Vi maa indenfor vor Regering have et Samarbejde af de dygtigste Kræfter i vort Folk. For Tiden gaar det utvivlsomt i den Retning, og det vil borge os et sundt og fornuftigt Valg, hvis vi lægger vor Valgtaktik an paa at faa de dygtigste Mænd ind ogsaa i vor Regering. Vi ser, at Regeringen i sit Valg af de Mænd, der har haft saa stor Ære af det Arbejde, de hidtil har gjort, ikke har taget Hensyn til, om det var Meningsfæller eller ikke. Den har udnævnt Mænd til disse Kommissioner, som ellers staar den fjernt. Men vi kan ikke nøjes med at have dem i Kommissionerne, vi maa have dem indenfor selve vor Regering, og det er mit Haab, at det Valg, vi nu gaar til, maa forme sig saaledes, at det kan blive Resultatet.

Brorsen: Jeg skal begynde med at omtale et Par lokale Spørgsmaal. Først vil jeg rette en Tak til den højtærede Undervisningsminister for hans Udtalelser angaaende Seminarieforholdene i Ribe. Det fremgik af hans Udtalelser, at man inden ret længe kan vente et Lovforslag, der gaar ud paa, at Ribe Privatseminarium overtages af Staten, saa at der ovre i Ribe oprettes et Stats-Kvindeseminarium. Der er jo i adskillige Aar talt om Oprettelsen af et Stats-Kvindeseminarium, og jeg tror, at der i al Almindelighed er Trang dertil. Det glæder mig selvfølgelig i højeste Grad, at der nu er Udsigt til, at Ribe bliver Stedet, hvor det kommer til at ligge, og naar vi skal have et Stats-Kvindeseminarium, kan man neppe heller vælge noget heldigere Sted end Ribe. Det blev stillet i Udsigt af den højtærede Undervisningsminister, at der vilde blive stillet en Del Krav til Ribe Byraad, forinden Sagen kunde gaa i Orden. Jeg vil haabe, at de maa være af den Beskaffenhed, at Byraadet kan gaa ind paa dem, og jeg haaber da